

แนวทางการสร้างความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (NEC) ของกระทรวงอุตสาหกรรม
An Approach Successfully Built On SMEs of New Entrepreneurs Creation
(Nec) Project Of Ministry Of Industry

เพ็ญจันทร์ ล้อสีทอง¹, รัชยา ภักดีจิตต์²

^{1,2}คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด ประเทศไทย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาระดับความรู้ของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ ของกระทรวงอุตสาหกรรม และ (2) เพื่อพัฒนาแนวทางการสร้างความสำเร็จทางการค้า การลงทุนของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ ของ กระทรวงอุตสาหกรรม

ผลการวิจัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ประกอบการ SMEs จำแนกตามเพศ โดยแสดงค่าร้อยละมากที่สุดและรองลงมาได้ดังนี้ มากที่สุด คือเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 51 รองลงมาคือเพศ หญิงคิดเป็นร้อยละ 49 จำแนกตามประเภทธุรกิจ โดยแสดงค่าร้อยละมากที่สุดและรองลงมาได้ดังนี้ มากที่สุด คือ ธุรกิจประเภทบริการคิดเป็นร้อยละ 37 รองลงมาคือ ธุรกิจประเภทการผลิต คิดเป็นร้อยละ 33 รองลงมาคือธุรกิจประเภทการค้า คิดเป็นร้อยละ 28

คำสำคัญ: ผู้ประกอบการ SMEs; ผู้ประกอบการใหม่; กระทรวงอุตสาหกรรม

Abstract

The objects of this study were to study the level of knowledge of SMEs entrepreneur. To develop a commercial success model for New Entrepreneurs Creation (Nec) Project of Ministry of Industry. Key Informants are three of Governance representative.

Research findings were as follows: SME entrepreneurs were classified by gender, There were 51 male and 49 female SME entrepreneurs. When we classified by the types of business, the most popular is services business which accurate for 37 percent. There are 33 percent of manufacturing business followed by commercial businesses. Accounted for 28 percent.

Keywords: SMEs Owner; New Entrepreneurs; Ministry Of Industry

บทนำ

ผู้วิจัยทำธุรกิจส่วนตัวด้านการผลิต การนำเข้าและส่งออกสินค้าอุปโภคและบริโภคมาเป็นเวลานานมากกว่า 20 ปี และผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องธุรกิจ SMEs ที่รัฐบาลนำโดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (กสอ.) กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (SME Bank) บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) และหน่วยงานเอกชน องค์การอิสระมหาวิทยาลัย สถาบันต่าง ๆ เป็นต้น ให้ความสนใจ และทุ่มงบประมาณให้กับโครงการนี้มหาศาลและมีกรอบแนวคิดในการผลักดันให้ SMEs เป็นพลังขับเคลื่อนหลักของเศรษฐกิจไทย (ตามแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555-2559) โดยแบ่งเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนทางด้านนโยบาย การให้การอบรม เปิดสอนหลักสูตรผู้ประกอบการ หน่วยที่สนับสนุนด้านการผลิต หน่วยที่สนับสนุนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หน่วยที่สนับสนุนด้านการตลาดและความรู้ทางธุรกิจ สมาคมผู้ประกอบการธุรกิจ ธุรกิจแฟรนไชส์ สถาบันการเงินและการลงทุน องค์การอิสระ มหาวิทยาลัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งโปรแกรมการสร้างเสริมผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneurs Creation: NEC) การเตรียมความพร้อมให้ผู้ประกอบการก่อนที่จะเริ่มต้นกิจการหรือก่อนที่จะขยายกิจการ กระทรวงอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมจัดทำแบบแผนแม่บทขึ้นมา และมอบให้สำนักพัฒนาผู้ประกอบการเป็นผู้ดำเนินการจัดการฝึกอบรม

สำหรับ ปัญหาอุปสรรคในการประกอบกิจการวิสาหกิจรายย่อยในการประกอบกิจการด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านการผลิต ด้านทำเลที่ตั้ง ด้านการตลาด และด้านการเงิน พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจรายย่อยร้อยละ 42.98 ประสบปัญหาด้านการผลิต/สินค้าที่ขาย/วัตถุดิบที่ใช้ในการให้

บริการ ร้อยละ 25.43 ประสพปัญหาด้านการตลาด ร้อยละ 25.06 ประสพปัญหาด้านการเงิน และมีผู้ประกอบกิจการเพียงร้อยละ 8.18 เท่านั้นที่ประสพปัญหาด้านทำเลที่ตั้ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ ของกระทรวงอุตสาหกรรม
 2. เพื่อพัฒนาแนวทางการสร้างความสำเร็จทางการค้า การลงทุนของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ ของกระทรวงอุตสาหกรรม
- ปัญหานำการวิจัย
1. องค์ประกอบแห่งความสำเร็จของการเป็นวิสาหกิจใหม่ หรือการเพิ่มขึ้นของขนาดวิสาหกิจใหม่ คืออย่างไร
 2. แนวทางใดบ้างที่มีผลต่อความสำเร็จของการเป็นวิสาหกิจใหม่ หรือการเพิ่มขึ้นของขนาดวิสาหกิจคืออย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ผู้เข้าร่วมโครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneur Creation: NEC)
 2. กลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ได้แก่กลุ่มข้าราชการผู้ชำนาญการไปปฏิบัติ 3 ท่าน กลุ่มผู้ประกอบการ SMEs ที่ผ่านการอบรมจากโครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ และประสบความสำเร็จในการประกอบการ จำนวน 3 ท่าน กลุ่มนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ SMEs มากกว่า 20 ปี จำนวน 2 ท่าน และกลุ่มนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้าน SME จำนวน 2 ท่าน
- ขอบเขตเนื้อหา** ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดยุทธศาสตร์ แนวคิดการเชื่อมโยงคุณค่า หรือโซ่ร้อยค่านิยม แนวคิดเกี่ยวกับ Balance Scorecard แนวคิดธรรมาภิบาล แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจ SMEs และผู้ประกอบการใหม่

ระยะเวลาดำเนินการวิจัย ระยะเวลาการวิจัยระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2559 ถึงเดือน เมษายน พ.ศ. 2560

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพ 1 ภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเริ่มต้นวิสาหกิจใหม่ หรือการเพิ่มขนาดของวิสาหกิจให้ใหญ่ขึ้น เพื่อไว้เป็นแผนที่ความคิดในการต่อยอดในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ แนวทางที่มีผลต่อความสำเร็จของการเริ่มต้นวิสาหกิจใหม่ หรือการเพิ่มขนาดของวิสาหกิจ
2. ได้แนวทางการสร้างความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้าง

ผู้ประกอบการใหม่ ของกระทรวงอุตสาหกรรม ในการเริ่มต้นวิสาหกิจใหม่ พัฒนาศักยภาพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน หรือการเพิ่มขนาดของวิสาหกิจให้ใหญ่ขึ้นประสบความสำเร็จ

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสร้างความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs แนวคิด ยุทธศาสตร์ (Strategy) หรือการจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strategic Management) กลยุทธ์หรือ ยุทธศาสตร์ (Strategy) เป็นคำที่มีความหมายกว้าง และจะใช้ในความหมายที่แตกต่างกันไปตาม วัตถุประสงค์ และบทบาทหน้าที่องค์กร โดยมีความหมาย ดังนี้ ยุทธศาสตร์ หมายถึง ทิศทางที่ ชัดเจนขององค์การกำหนดขึ้นเพื่อชี้นำการปฏิบัติในอนาคต ยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ (Strategy) หมายถึง วิธีทางหรือข้อกำหนดที่องค์การสมควรปฏิบัติเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด ภายใต้อำนาจจำกัดของสภาพแวดล้อมภายนอก และขีดความสามารถขององค์การ กลยุทธ์ระบบ สารสนเทศ คือ การกำหนดเป้าหมายวัตถุประสงค์ กระบวนการทำงาน ความต้องการสารสนเทศของ องค์การ และการเลือกระบบสารสนเทศที่จะนำมาพัฒนา และใช้เป็นแผนแม่บทหรือแผนหลัก ของการพัฒนาาระบบสารสนเทศขององค์การ

แนวการวิเคราะห์ SWOT

กลยุทธ์เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับองค์กรใช้กลยุทธ์ในการทำงานเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของตนเอง โดยกลยุทธ์ของแต่ละองค์กรจะถูกกำหนดตามธรรมชาติและลักษณะขององค์กรนั้น ๆ ทั้งนี้ องค์กรจะกำหนดกลยุทธ์ได้นั้นต้องรู้สถานภาพหรือสภาวะขององค์กรของตนเสียก่อน นอกจากนี้ยังต้องมีกระบวนการกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมสำหรับตนเอง วิธีการและเทคนิคในการวิเคราะห์สภาวะขององค์กรและกระบวนการกำหนดกลยุทธ์มีหลายวิธีด้วยกัน หนึ่งในวิธีการนี้คือ กระบวนการวิเคราะห์ SWOT ซึ่งเป็นวิธีการที่รู้จักและใช้กันอย่างแพร่หลาย

การวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค หรือที่เรียกว่า SWOT Analysis หรือเรียกย่อ ๆ ว่า SWOT ทำการวิเคราะห์ จุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness) โอกาส (Opportunity) และอุปสรรค (Threat) ทฤษฎีนี้คิดค้นโดย อัลเบิร์ตฮัมฟรีย์ (Albert Humphrey) ได้นำเทคนิคนี้มาใช้ในการงานสัมมนาที่มหาวิทยาลัย Stanford ในปี 1960-1970 หลักสำคัญของ SWOT Analysis คือการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในโดยใช้จุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness) และวิเคราะห์ สภาพแวดล้อมภายนอกเป็นการวิเคราะห์โอกาส (Opportunity) และอุปสรรค (Threat) เพื่อให้รู้จักตนเองและสิ่งแวดล้อม ประโยชน์ของการวิเคราะห์ SWOT Analysis ทำให้เข้าใจปัจจัยแต่ละอย่าง เหล่านี้ผลอิทธิพลอย่างไร

แนวคิดการเชื่อมโยงคุณค่า หรือโซ่ร้อยค่านิยม (The Value Chain) ตามกรอบ

แนวคิดจาว Porter (1981) การวิเคราะห์ที่ใช้อย่างค่านิยมเป็นวิธีการประเมินจุดแข็งและ

จุดอ่อน โดยแบ่งธุรกิจเป็นกิจกรรมหลักที่ต้องเชื่อมโยงกัน (Linked Activities) ซึ่งแต่ละกิจกรรมจะสร้างคุณค่าหรือค่านิยมให้แก่ลูกค้า (Customer Values) โซ่ร้อยค่านิยม (Value Chain) เป็นกรอบในการวิเคราะห์การหนุนช่วย (Contribution) ของกิจกรรมในแต่ละหน้าที่ให้สอดคล้องกับความต้องการหรือค่านิยมของลูกค้าดังที่แสดงไว้ในภาพ

ภาพ 2 แสดงโซ่ร้อยค่านิยม (Value chain)

ที่มา: จาก โดย M. E. Por, 1981,

แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการดำเนินงานใช้ Balance Scorecard

การวัดผลสำเร็จของธุรกิจ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงผลการปฏิบัติงานที่แท้จริงซึ่งบ่งบอกถึงสถานะของธุรกิจและสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับธุรกิจในอนาคต (นภดล รมโพธิ์, 2546, หน้า 25) ระบบการวัดผลสำเร็จของธุรกิจแบบดั้งเดิมมุ่งเน้นการวัดด้านการเงินเป็นหลัก แต่ด้านเงินเป็นการบอกเรื่องราวของเหตุการณ์ในอดีตซึ่งเหมาะสมกับยุคของธุรกิจอุตสาหกรรมที่ลงทุนในกำลังการผลิตสำหรับระยะยาวและความสัมพันธ์กับลูกค้าซึ่งไม่ใช่จุดสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จในยุคเทคโนโลยี (दनัย เทียนพุด, 2544, หน้า 17) ดังนั้นการวัดผลในปัจจุบันจึงมุ่งเน้นการให้ความสำคัญของตัววัดที่ไม่เกี่ยวข้องกับเงินเท่าเทียมกับตัววัดทางการเงินซึ่งในปี 2003 Garrison and Noreen (อ้างถึงใน พงษ์ อสุหาหาณิกกิจ, 2547, หน้า 444) ได้นำเสนอให้องค์กรเห็นถึงความสำคัญในสิ่งต่าง ๆ ในการวัดผลให้เกิดการสมดุลโดยใช้เทคนิคการวัดผลที่เรียกว่า Balanced Scorecard (BSC) โดยทำการวัดผลใน 4 มุมมอง ได้แก่

1. มุมมองทางการเงิน (Financial Perspective)
2. มุมมองทางลูกค้า (Customer Perspective)

3. มุมมองทางด้านกระบวนการภายใน (Internal Process perspective)
4. มุมมองทางการเรียนรู้และพัฒนา (Learning and Growth Perspective)

จากมุมมองทั้ง 4 ด้านตามแนวคิดของการวัดผลการปฏิบัติงานแบบดุลยภาพจะมีความสัมพันธ์ระหว่างกันในเชิงเหตุและผล โดยเริ่มต้นจากมุมมองทางการเรียนรู้และการเติบโตจะส่งผลไปยังการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของมุมมองด้านกระบวนการภายในและเมื่อกระบวนการภายในเกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานสูงสุดทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจกับกิจการมากขึ้นจะนำไปสู่ผลการดำเนินงานทางการเงินที่กิจการต้องการในระยะยาว

ธรรมาภิบาล (Good Governance)

แนวคิดธรรมาภิบาลปรากฏและมีการใช้ในวงวิชาการที่สนใจการพัฒนาโลกกระบวนการบริหารและการปกครองของสังคมเมื่อประมาณระหว่างปี ค.ศ. 1980-1990 โดยธนาคารโลก มีการใช้ครั้งแรกในรายงานของธนาคารโลกเมื่อปี ค.ศ. 1989 ในรายงานเรื่อง Sub-Sahara Africa: From crisis to sustainable growth (อ้างถึงใน อรพินท์ สฟโชคชัย, 2541, หน้า 3) ซึ่งเป็นรายงานของธนาคารในยุคแรกที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีธรรมาภิบาลและการฟื้นฟูเศรษฐกิจ และต่อมาผลการศึกษาวิเคราะห์ประสบการณ์ของ IMF ในการให้ประเทศต่าง ๆ กู้เงินเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจมีข้อสรุปว่า กฎเกณฑ์สำคัญอีกประการหนึ่งที่นำไปสู่ความสำเร็จในการฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจของประเทศ ที่ได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน คือ การที่ประเทศนั้น ๆ มีการจัดการปกครองและมีการดำเนินการตามนโยบายสาธารณะที่ได้ตกลงไว้อย่างเคร่งครัด ปัจจัยทั้งสองนี้จะทำให้ประเทศเหล่านั้นสามารถพัฒนาไปสู่เสถียรภาพได้อย่างรวดเร็วและเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน

ความหมายของธรรมาภิบาล (Good Governance) ได้มีนักวิชาการ องค์การ รวมทั้งหน่วยงานให้ความหมายไว้ ดังนี้ ธรรมาภิบาล หมายถึง การปกครองที่มีหลักการความรับผิดชอบ รับการตรวจสอบสาธารณะเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุด คือ ความเป็นธรรม ความมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล (Kjare, 2004, p. 24) Annan เลขาธิการองค์การสหประชาชาติคนปัจจุบัน กล่าวว่า Good Governance เป็นการใช้อำนาจทางการเมืองเพื่อจัดการงานของบ้านเมืองโดยให้บริการสาธารณะที่มีประสิทธิภาพ มีระบบที่ยุติธรรม กระบวนการทางกฎหมายที่อิสระ ธนาคารโลก หรือ World Bank ได้ให้ความหมายว่า Good Governance เป็นลักษณะและวิถีทางของการที่มีการใช้อำนาจทางการเมืองเพื่อจัดการงานของบ้านเมือง โดยเฉพาะการจัดการทรัพยากรทางเศรษฐกิจ และ สังคมของประเทศเพื่อการพัฒนา โดยนัยของความหมายของธนาคารโลก เป็นการชี้ให้เห็นความสำคัญของประเทศเพื่อการพัฒนา โดยนัยของความหมายของธนาคารโลก เป็นการชี้ให้เห็นความสำคัญของการมี “Good Governance” เพื่อช่วยในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้รัฐบาลสามารถให้บริการที่มีประสิทธิภาพมีระบบที่ยุติธรรม มีกระบวนการกฎหมายที่อิสระ ที่ทำให้การดำเนินงานให้เป็นไปตามสัญญา อีกทั้งระบบราชการ ฝายนิติบัญญัติ และสื่อที่มีความโปร่งใส

รับผิดชอบ และตรวจสอบได้ องค์การสหประชาชาติ หรือ United Nations (UN) ที่ให้ความสำคัญกับ “ธรรมาภิบาล” หรือ “การบริหารการจัดการที่ดี” เพราะเป็นหลักการพื้นฐานในการสร้างความ เป็นอยู่ของคนในสังคมทุกประเทศให้มีการพัฒนาที่เท่าเทียมกัน และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การ ดำเนินการนี้ต้องเกิดจากความร่วมมือระหว่างรัฐและภาคเอกชน เพื่อกระจายอำนาจให้เกิดความ โปร่งใส “ธรรมรัฐ” หรือ “การบริหารจัดการที่ดี” หรือ “ธรรมาภิบาล” คือการมีส่วนร่วมของประชาชน และสังคมอย่างเท่าเทียมกัน และมีคำตอบพร้อมเหตุผลที่สามารถชี้แจงกันได้ United Nations and Development programme (UNDP) ให้คำนิยามของคำว่า “ธรรมาภิบาล” หรือ “การบริหารจัดการ ที่ดี” คือการมุ่งความสนใจไปที่องค์ประกอบที่ทำให้เกิดการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้แน่ใจ ว่านโยบายที่กำหนดไว้ได้ผล หมายถึง การมีบรรทัดฐานเพื่อให้มีความแน่ใจว่า รัฐบาลสามารถสร้าง ผลงานตามที่สัญญาไว้กับประชาชนได้ องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของญี่ปุ่น - JICA กล่าว ว่า Good Government ใน “Participatory Development and Good Governance Report of the Aid Study Committee” สรุปว่ารัฐมีหลักการในการทำหน้าที่ยังมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพ Good Governance เป็นรากฐานของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม โดยกำหนดให้รัฐมีหน้าที่ ที่จะส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างบรรยากาศให้เกิดกระบวนการมีส่วนร่วมจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน พึ่งตนเองได้ และมีความยุติธรรมทางสังคม รัฐมีความชอบธรรมตอบสนองความต้องการของ ประชาชน (Accountability to the people) มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การพัฒนารูปแบบต่าง ๆ เช่น (1) กลยุทธ์การพัฒนาตามแนวคิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (2) กลยุทธ์ตามแนวคิดความ เจริญเติบโต การกระจายรายได้ และแนวตอบสนองความต้องการจำเป็นพื้นฐาน (3) กลยุทธ์การ ปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ (4) กลยุทธ์การพัฒนาแบบยั่งยืน (5) บทบาทของผู้ได้รับประโยชน์ จากการพัฒนาและรัฐบาล และ (6) การพัฒนาประเทศด้วยสำนึกของความรับผิดชอบต่อ ให้ความสำคัญกับการประสานกลมกลืน (Harmony) ระหว่างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความ ยุติธรรมทางสังคมและการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งจะนำไปสู่กลยุทธ์การพัฒนาการพัฒนาที่มีองค์ประกอบ ของการมีส่วนร่วม องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organization for Eco- nomic Co - operation and Development and Development - OECD) หรือบางครั้งเรียกว่า กลุ่มประเทศพัฒนาที่มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจคือ องค์การซึ่งจัดตั้งอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1961 โดย ประเทศพัฒนาแล้วในยุโรปและสหรัฐอเมริกา

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneurs Cradition:

NEC)

การสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการนับเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์การดำเนินงานกรมส่งเสริม อุตสาหกรรมโดยมีเป้าประสงค์เพื่อบ่มเพาะธุรกิจอุตสาหกรรมตั้งแต่เริ่มต้นกิจการจนถึงระดับมาตรฐานสากลโดยใช้แนวทางที่หลากหลายตามความเหมาะสม เช่น การฝึกอบรมการให้คำปรึกษาแนะนำ

การพัฒนาต้นแบบผลิตภัณฑ์บรรจุภัณฑ์การถ่ายทอดเทคโนโลยีซึ่งกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจะให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

ปัจจุบันผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาหลายด้านเช่นปัญหาด้านการสนับสนุนแหล่งเงินทุนการสร้างเชื่อมั่นในธุรกิจการบริหารจัดการซึ่งมักเกิดจากเจ้าของกิจการมีทักษะความรู้ที่ไม่เพียงพอต่อการบริหารจัดการธุรกิจท่ามกลางรูปแบบและการแข่งขันสูงในปัจจุบันภาครัฐมุ่งหมายให้เกิดการปรับปรุงพัฒนากิจการไปสู่การเป็นเจ้าของธุรกิจที่เข้มแข็งอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนซึ่งจะเป็นรากฐานที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ดำเนินงานโครงการ “เสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่” (New Entrepreneurs Creation: NEC) โดยนำประสบการณ์จากการส่งเสริมพัฒนา ผู้ประกอบการมาบูรณาการกับกิจกรรมสนับสนุนต่าง ๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการใหม่ให้สามารถก่อตั้งกิจการได้สำเร็จและดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนเป็นแหล่งจ้างงานและสร้างรายได้แก่ประเทศสืบต่อไป ซึ่งดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 2545 และต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันโดยสำนักพัฒนาผู้ประกอบการเป็นแกนกลางในการดำเนินงานร่วมกับหน่วยร่วมดำเนินงาน ได้แก่ สถาบันการศึกษา สถาบันการเงิน สมาคมและองค์กรอิสระ และสถาบันเครือข่ายกระทรวงอุตสาหกรรม โดยดำเนินงานในทุกภูมิภาคของประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้ประกอบการโดยภาครัฐยังไม่ค่อยได้ทำการศึกษา โดยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะเป็นในลักษณะการประเมินโครงการฝึกอบรมและเป็นการสำรวจความต้องการ ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมต่าง ๆ เท่านั้น ทำให้เห็นสภาพกว้าง ๆ โดยทั่วไป

วิชณี พรหมเชษฐ์ (2533) และยุจิรา ทองเวส (2542) วิจัยเรื่อง การศึกษาแนวทางการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในส่วนภูมิภาค โดยข้อค้นพบจากงานชิ้นนี้แสดงเพียงลักษณะการจัดฝึกอบรมและความพึงพอใจของผู้ประกอบการในการจัดฝึกอบรมของหน่วยงานใดที่จัดเท่านั้น แต่ยังไม่สามารถหาคำตอบได้ว่าโครงการนั้นสอดคล้องกับความต้องการและธรรมชาติที่แท้จริงของผู้ประกอบการหรือไม่ อย่างไร และรูปแบบการฝึกอบรมใดที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาผู้ประกอบการ

นอกจากนี้ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวของผู้ประกอบการยังไม่ค่อยได้ทำการศึกษาเช่นกัน โดยงานวิจัยส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นของภาครัฐ ภาคเอกชน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะเป็นการสำรวจความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับความรู้หรือคุณลักษณะที่ผู้ประกอบการพึงรู้เท่านั้น ดังเช่นงานของ จินตนา บุญงบการ (2539) อีริยัส วัฒนาสุโข (2542) และไวจามรمان (2542) ที่ทำให้เราทราบว่า ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จควรมีคุณสมบัติอย่างไร แต่กระบวนการใดที่จะนำมาซึ่งคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของผู้ประกอบการนั้น ยังไม่มีงานวิจัยชิ้นใดที่

สามารถตอบได้ ดังนั้น สารสำคัญที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษากระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวของผู้ประกอบการ ในเรื่องความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจว่าเป็นอย่างไร และผู้วิจัยยังสนใจที่จะศึกษาความเป็นไปได้ของกระบวนการปรับเข้าหากันระหว่างองค์ความรู้ในการดำเนินธุรกิจแบบเดิม กับองค์ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการเข้าอบรมของภาครัฐว่ามีการปรับเข้ากันได้หรือไม่ อย่างไร ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะได้ข้อเสนอแนะให้ภาครัฐทราบถึงวิธีการ และรูปแบบการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ ที่สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้ประกอบการมากขึ้น เพื่อจะนำไปสู่แนวทางความเป็นไปได้ในการจัดโครงการพัฒนาผู้ประกอบการของภาครัฐต่อไปในอนาคต

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การวิจัยในครั้งนี้มีดังนี้

1.1 แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ใช้ในการสำรวจ (Survey) ในการศึกษาเชิงปริมาณซึ่งจะใช้ถามกับผู้เข้าร่วมในโครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ รุ่นที่ 3 ของปี 2560 ที่โดยใช้คำถาม “รู้” และ “ไม่รู้” จำนวนทั้งหมด 20 คำถาม ซึ่งคำตอบแต่ละคำใช้ในความหมายดังนี้

“รู้” หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้ในคำถามที่ถาม

“ไม่รู้” หมายถึง ผู้ตอบไม่มีความรู้ในคำถามที่ถาม

1.2 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi Structure Interview) ที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) สัมภาษณ์ข้าราชการผู้ชำนาญการปฏิบัติ ได้แก่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์ บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) หัวหน้าส่วนนโยบายและแผนรายสาขาและพื้นที่ฝ่ายนโยบายและแผนส่งเสริม SMEs สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยใช้ประเด็นในการสัมภาษณ์ที่เกี่ยวกับนโยบาย และแนวทางที่ทำให้ผู้ประกอบการได้ประสบความสำเร็จในการประกอบการ SMEs

1.3 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi structure interview) ที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth interview) ผู้เข้าร่วมในโครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ที่ประสบความสำเร็จ 3 ท่าน และกลุ่มนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ SEMs มากกว่า 20 ปีจำนวน 2 ท่าน

1.4 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi structure interview) ที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) กลุ่มนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้าน SMEs จำนวน 2 ท่าน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งผู้ทำการวิจัยได้ศึกษาค้นคว้ามาจากหลายช่องทางด้วยกันดังนี้ การค้นคว้าโดยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ การทบทวนวรรณกรรม

(Literature) จากบทความ คลิปวิดีโอในยูทูป (www.youtube.com) รวมถึงเว็บไซต์ของทางหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องรวมถึงการได้รับคำแนะนำจากนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้าน SMEs และอาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรของมหาวิทยาลัย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณในการสำรวจความสภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ของกระทรวงอุตสาหกรรม รวมถึง เพื่อพัฒนารูปแบบการสร้างขีดความสามารถทางการค้า การลงทุนของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ของกระทรวงอุตสาหกรรม โดยผู้วิจัยนำเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ ได้ค่าความเชื่อถือได้ 0.78

2. ผู้ทำการวิจัยนำคำถามที่จะใช้สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) และแบบสอบถาม (Questionnaire) เสนอผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทางด้านผู้ประกอบการ SMEs 5 ท่านเพื่อพิจารณาความเหมาะสมถูกต้องของการใช้ภาษาและครอบคลุมเนื้อหาของการวิจัยเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. นำแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนแล้ว นำมาลงรหัสเลข (Code) ตามเกณฑ์ของเครื่องมือแต่ละส่วน

2. นำแบบสอบถามที่ลงรหัสแล้ว มาบันทึกลงในโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อประมวลผล ข้อมูลที่ได้จัดเก็บและคำนวณหาค่าทางสถิติแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามวิจัยและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยนำเสนอผลในรูปแบบตารางประกอบความเรียงและนำผลการศึกษาที่วิเคราะห์ได้มาสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและเขียนข้อเสนอแนะ

3. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายปิด (Close Ended Question) ที่เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยต้องนำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา ใช้ค่าสถิติพื้นฐานในการอธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้แก่ความถี่ร้อยละ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และตีความ (Interpretation)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูล โดยใช้สถิติที่เกี่ยวข้องในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อพรรณนาข้อค้นพบจากการวิจัย เรียกว่า สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และแจกแจงความถี่ (Frequencies) บรรยายลักษณะของข้อมูลทั่วไป

ผู้ตอบมีความรู้ในคำถามที่ถาม หรือผู้ตอบไม่มีความรู้ในคำถามที่ถามโดยใช้จำนวนผู้ตอบ มาบรรยายลักษณะข้อมูลทางยุทธศาสตร์ หรือกลยุทธ์ รวมถึงเชื่อมโยงกับแนวคิดโซ่ร้อยค่านิยม (The Value Chain) ของไมเคิล อี. พอร์เตอร์ (Michael E. Porter)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขออภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (NEC) ของกระทรวงอุตสาหกรรม

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าองค์ความรู้เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ 5 ด้าน ได้แก่ ความรู้ ทางด้านการผลิต การตลาด การเงิน การบริหารงานทรัพยากรบุคคล และเทคโนโลยีและนวัตกรรม ผู้เข้าอบรมขาดความรู้ทางด้านบัญชีและการเงิน แต่มีความรู้ทางด้านการตลาด และการผลิต

ผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า องค์ความรู้ทางด้านแนวคิดยุทธศาสตร์ (Strategy) หรือ การจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strategic Management) ผู้เข้าอบรมขาดความรู้ทางด้านกฎหมาย และการทำแผนธุรกิจ รวมถึงการประเมินผลการดำเนินงาน และไม่เข้าใจในเรื่องการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ AEC แต่ผู้เข้ารับการอบรม มีความรู้ในเรื่อง SWOT Analysis เป็นอย่างดี และมีความรู้ เกี่ยวกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ และนโยบายขององค์กร

ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ซึ่งได้ทำการสำรวจในปี 2553 สรุปว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านการผลิต ด้านทำเลที่ตั้ง ด้านการตลาด และด้านการเงิน พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจมีปัญหา คือ ปัญหาด้านการผลิต/สินค้าที่ขาย/วัตถุดิบที่ใช้ในการให้บริการปัญหาด้านการตลาด ปัญหาด้านการเงิน (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2553)

2. เพื่อพัฒนาแนวทางสร้างความสำเร็จทางการค้า การลงทุนของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ ของกระทรวงอุตสาหกรรม

ผลการศึกษาเพื่อพัฒนาแนวทางการสร้างความสำเร็จของทางการค้า การลงทุนของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ ของกระทรวงอุตสาหกรรม สรุปเป็นแนวทางคือ แรงขับเคลื่อนทางธุรกิจที่สำคัญจากทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม สภาพแวดล้อมในการดำเนินธุรกิจภายนอกที่เกิดจากทั้งในและระหว่างประเทศ กลยุทธ์ธุรกิจ องค์กรที่สำคัญเพื่อมุ่งเน้นต้นทุนต่ำ สร้างความแตกต่าง การสร้างโอกาสใหม่ กลยุทธ์ด้านการตลาด สร้างความเจริญเติบโตตลาดทั้งตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงกลยุทธ์ระดับหน้าที่ ประกอบด้วยด้านการตลาด ด้านสินค้า ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ด้านการผลิต ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต ทั้งใน

ด้านแรงงาน เทคโนโลยี รวมถึงการส่งเสริมและเสริมสร้างภาพลักษณ์ของอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับทัศนภาพในแวดวงการค้าระดับโลก อาทิเช่น APEC ASEM AFTA และกลุ่มอื่น ๆ นอกจากนี้ยังควรเสริมภาพลักษณ์ที่ดีของอุตสาหกรรมในการช่วยเหลือสังคม ตลอดจนสร้างระบบความร่วมมือ/เครือข่ายกับภาคเอกชน เช่น หอการค้า การรวมกลุ่มผู้ประกอบการเพื่อเชื่อมโยงเครือข่ายตลาดภายในและตลาดต่างประเทศ และการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาองค์ความรู้ด้านการค้าการลงทุนของผู้ประกอบการ SMEs โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (NEC) ของกระทรวงอุตสาหกรรม

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงอุตสาหกรรม. (2550). *โครงการเตรียมความพร้อมและสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม เพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- กลุ่มพัฒนากรอบแนวคิดทางเศรษฐกิจของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. (2547). *กรอบแนวคิดทาง ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- โกศล ดีศีลธรรม. (2547). *องค์การแห่งความเป็นเลิศด้วย TQM*. กรุงเทพมหานคร: ส.เสริมมิตร การพิมพ์.
- ณรงค์ โชควัฒนา. (2547). *เศรษฐกิจชุมชน ทางเลือกเพื่อทางรอดสังคมไทย*. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- วรเดช จันทรศร และคณะ. (2551). *การวิจัยเพื่อขยายผลสู่สาธารณะเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งน้ำ ดิน ป่า และการเกษตรตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง*. กรุงเทพมหานคร: สหાયบ์สื่อ การพิมพ์.
- วรเดช จันทรศร. (2554). *การจัดการภาครัฐตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง*. กรุงเทพมหานคร: สำนัก พิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- วรเดช จันทรศร. (2548). *ทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพมหานคร: สหાયบ์สื่อ และการพิมพ์.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี. (2544). *ISO 9000: 2000 (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ส.ส.ท.
- สำนักงานเลขานุการคณะกรรมการรางวัลคุณภาพแห่งชาติ. (2547). *เกณฑ์รางวัลคุณภาพแห่งชาติ เพื่อองค์กรที่เป็นเลิศ*. กรุงเทพมหานคร: สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. (2549). *เศรษฐกิจพอเพียง ร่วมเรียนรู้ สานต่อขยายผล*. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. (2554). *โอกาสและผลกระทบวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อม*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2557). *ยุทธศาสตร์การเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน ปี 2557*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. [ออนไลน์]. (2555). แนวคิดและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2555-2559). ค้นเมื่อ 10 เมษายน 2557, จาก www.nesac.go.th/service/service_news/view.php?topic
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) (2555). แผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555-2559). กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- เสรี พงศ์พิศ วิจิต นันทสุวรรณ และจำนงค์ แรกพินิจ. (2544). วิสาหกิจชุมชน: แผนแม่บท แนวคิดแนวทาง ตัวอย่าง ร่างพระราชบัญญัติ. กรุงเทพฯ: ภูมิปัญญาไท.
- อำพล เสนาณรงค์. (2550). “รายงานการประชุมสัมมนาโครงการสัมมนาเฉลิมพระเกียรติในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา (7 ธันวาคม 2550). มปพ.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) (2556). รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2556. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.พ.
- มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย [ออนไลน์]. (2556). ความพร้อมและความเข้าใจของภาคผลิตและภาคบริการต่อการแข่งขันใน AEC. ค้นเมื่อ 10 เมษายน 2557, จาก <http://www.ncc.co.th/horkorat>
- Allen, K. R. (2010). *New venture creation*. Kansas: South-Western College.
- Anderson, J. E. (1994). *Public policy-making: An introduction* (2 nd. ed.). nd.
- Ban, L, Belzowski, B. M., Gumbriick, S., & Zhao, J. (2005). *Inside China, IBM Business Consulting Services*. Somers. New York: nd.
- Brazin (2010). (2010). *Globalization of Enterpreneuship: Policy Considerations For SME Development In Indonesia*. nd.
- Dunn, W. N. (2008). *Public Policy Analysis: An Introduction*. (4th ed.). nd.
- Dye, T. R. (1984). *Understanding Public Policy*. nd.
- Habaradas, Raymund B. (2008). SME Development and Technology upgrading in Malaysia: Lessons for Phillippines. *Journal of International Business Research, suppli. Special Issue 1*.
- Ji Young Park and Soo Wook Kim (2010). *An empirical model to assess the influence of the government’s research and development program on Korean small and medium enterprise (SME) performance*. nd.
- Lasswell, H., & Caplan, A. (1970). *Power and Society*. nd.
- Learned, C., Christensen, L., Kenneth, C., & Bower, M. (1973). *Business policy*. Florida: Sea Shell Books.